

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 grudnia 2012 r.,

sprawy H. T.

oskarżonego z art. 216 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 11 maja 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 30 września 2011 r.

Postanowił:

I. Oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną.

II. Zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K., Kancelaria Adwokacka 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) w tym 23 % należnego podatku VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji – jako ustanowiony z urzędu pełnomocnik oskarżyciela prywatnego.

III. Zwolnić oskarżyciela prywatnego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 30 września 2011 r., uniewinnił oskarżonego H. T. od zarzutu popełnienia w dniu 11 stycznia 2007 r. w R. przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. na szkodę P. D.

Apelację od tego wyroku złożył pełnomocnik oskarżyciela prywatnego. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

1. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. poprzez nierozpatrzenie przez sąd całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także poprzez jego dowolną, a nie swobodną ocenę, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.
2. błąd w poczynionych przez Sąd ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że oskarżony H. T. nie dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a przede wszystkim w świetle zeznań złożonych przez oskarżyciela prywatnego P. D. oraz świadka B. K., jednoznacznie wynika, iż oskarżony w dniu 11 stycznia 2007 r. w Centrum Kształcenia Ustawicznego II technikum dla dorosłych, podczas lekcji ekonomii, obraził P. D. w obecności matki oraz pozostałych słuchaczy, wyzywając go od wariatów i mówiąc jego matce, że ma go zamknąć w zakładzie dla osób psychicznie chorych i niebezpiecznych dla otoczenia.

Podnosząc te zarzuty autor apelacji wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 11 maja 2012 r., zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Od wyroku tego kasację wniósł pełnomocnik oskarżyciela prywatnego. Zarzucając wyrokowi rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść wyroku, a to art. 7 k.p.k. poprzez dokonaną przez Sąd dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wniósł uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku sądu i instancji i przekazanie sprawy temu ostatniemu sądowi do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. Porównanie zarzutu kasacji z treści apelacji

dowodzi bez żadnych wątpliwości, że w kasacji jej autor powielił zarzut obrazy art. 7 k.p.k., który zawarł w zwykłym środku odwoławczym. Powtórzenie w kasacji zarzutu postawionego w apelacji jest możliwe w takim układzie, gdy autor skargi kasacyjnej zaskarżając wyrok sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.) wskazuje, że ten właśnie zarzut apelacyjny nie został rozpoznany przez sąd II instancji albo też, gdy wprawdzie sąd ten odniósł się do niego, ale uczynił to w sposób nierzetelny. Tymczasem skarżący nie wykazuje aby taka sytuacja zaistniała przed sądem odwoławczym, a jedynie podkreśla, już po raz drugi, że ocena materiału dowodowego jest niewłaściwa. Tak więc zarzut kasacji jest powieleniem zarzutu apelacji, a treść kasacji wskazuje na to, iż nie znajdując błędów w rozumowaniu sądu odwoławczego, jej autor podjął ponownie próbę zakwestionowania oceny dowodów dokonanej przez sąd I instancji. Podkreślić należy, że sąd odwoławczy w obszernym i wnikliwym uzasadnieniu wyroku odniósł się bardzo szczegółowo do dokonanej przez sąd I instancji oceny dowodów, wskazując, iż ocena ta jest nie tylko logiczna, zgodna z życiowym doświadczeniem, ale także powtarzając z jakich to powodów zeznania oskarżyciela prywatnego oraz jego matki nie mogą być uznane za wiarygodne (str. 2 – 3 uzasadnienia). Warto jeszcze raz przywołać, choć wydaje się, iż argumenty te nie trafiają do przekonania oskarżyciela prywatnego, że zeznania P. D. oraz jego matki zostały uznane za niewiarygodne, a powodem takiego stanowiska było nie tylko to, iż były one sprzeczne z innymi dowodami, które ze swojej natury miały charakter obiektywny (nieskonfliktowane ze stronami - osoby wskazane na k. 493 – nie będące już uczniami szkoły), ale także z uwagi na treść opinii psychologa odnoszącej się do zeznań P. D. oraz jego matki. Skoro skarga kasacyjna nie wykazuje – poza odwołaniem się do własnego przekonania jej autora – jakie to błędy w zakresie logiki oraz zasad wiedzy i doświadczenia życiowego zostały popełnione przez sąd II instancji przy ocenie dowodów, to staje się oczywistym, że zarzut kasacji jest w istocie ponowionym zarzutem apelacyjnym. Z tych powodów należało orzec jak w postanowieniu.